

Hoewel ik mij er terdege van bewust ben, dat het een heel pover surrogaat is voor Debussy's Prélude à l'Après-midi d'un faune, - dit immers is het muziekstuk waarvan Pierre Kemp vond dat het bij zijn begrafenis paste-, lijkt het mij toch noodzakelijk dat ik hier enkele woorden spreek. Ik doe dat als voorzitter van de Pierre Kemp-Stichting mede namens mijn medebestuurders, ik doe het tevens en vooral als bewonderaar en -nag ik het zeggen- als vriendschapsvriend van Pierre Kemp. En eigenlijk zijn deze 'functies' een en onscheidbaar, immers : wie de poëzie van Pierre Kemp bewondert kan niet anders dan de behoefte hebben anderen mee te laten delen in deze bewondering (en wat wil de PK-Stichting anders?), kan ook niet anders dan, zij het op afstand zij het van dichtbij, de vriend worden van de dichter, het 'nobel oud kind', dat deze versen schreef.

Ik had het geluk Pierre Kemp van dichtbij te leren kennen, en dit is een onverdiend geschenk waarom men mij benijden mag. Mijn vele bezoeken aan de Turennestraat 21, aan die voorkamer met dat gedempte licht, mijn vele gesprekken met de dichter over poëzie, over zijn poëzie; over muziek; over prenten, - het zijn even zovele kostbare herinneringen voor mij geworden.

Ik had wel eens het gevoel dat de waardering voor Pierre Kemp's poëzie te klein was. Pierre Kemp had de grote gave om zijn diepmenselijke wijsheid te verwoorden in speelse, spitse gedichtjes. Teveel mensen in ons dierbaar vaderland blijken de wijsheid alléén als zodanig te herkennen, als ze in zwaarwegende formules verpakt wordt; dat iemand wijs kan zijn met een glimlach en de lippen, schijnt voor velen moeilijk aanvaardbaar, en zij zijn gevoeliger voor de tragiek van Beethoven dan voor die van Mozart. Moet ik nog zeggen dat Pierre Kemp meer van Mozart hield dan van Beethoven? En toch, onderschatten wij de waardering voor Pierre Kemp's poëzie niet! Ik moet hier denken aan wat een bestuurslid van onze PK-Stichting, Adriaan Morris, ooit schreef : dat naast de uitgebreidheid van een lezerskring er ook nog iets is als de intensiteit waarmee een dichter gelezen wordt, en als deze in een soort kardiogram zou kunnen worden vastgelegd, zouden deze 'lezerskardiogrammen van de bewonderaars van Pierre Kemp gezien mogen worden.'

Pierre Kemp was een groot dichter, de enige grote Limburgse dichter na Henric van Veldeken, - ik zeg dit zonder aarzeling en zonder ophof, ik constateer, zonder chauvinisme, een feit, een feit dat (al heb ik die waarborg niet nodig) bevestigd wordt door de vele getuigenissen in het Liber Amicorum, door de Amsterdamse poëzieprijs, door de Constantijn Huygens- en door de P.C.Hooftprijs. De grote motieven van de poëzie : natuur, liefde, dood, - zij worden op duizend-en-een wijze verwoord in de gedichten van Pierre Kemp. Hij zag de natuur met de eeuwige verwondering van het kind, hij ervoer de dood, het sterven als het noodzakelijk (en daarom 'door een rose bril') te nemen afscheid van de 'Grote Verfdoo's Aarde en Zon', doch niet dan na bij herhaling geroken te hebben 'aan de flacon / Eeuwigheid met als stop de Zon'; hij wilde 'zonder zorgen / gaan, waar het niemand wist, / liefst om tien uur in de morgen / met de zonnige mist'; sterven was voor hem een overgaan naar het Andere Licht, - laten wij daarom zó zijn sterven zien, en laat ons hem gedenken in zijn eigen woorden :

Dit is zijn doodsbericht :

hij ging over naar het Andere Licht
en heeft vandaag voor het laatst
aan zijn meisjes geroken.

Hij deed steeds gaarne hun plicht,
belovend, niet te komen spoken.

Op Aarde heeft hij het ook nooit gedaan,
dit was het verschil tussen hem en de Maan.
Dat andere verschil tussen hem en het Licht
van de Zon, vervalt door dit bericht.